

EL FEIXISME DE GIORGIA MELONI

Contra la cultura i els que la fan

Roma, 6 d'abril de 2023, sis mesos després de la victòria electoral de Georgia Meloni. El govern organitza una reunió general sobre cultura. El títol: "Pensant l'imaginari italià". La paraula "nacional" apareix diverses vegades als títols de les diapositives. Nombre de ponents: 69. Homes 65. Les associacions presents són clarament d'extrema dreta: Veritat; Testimoni; Futur de la Nació; Cultura de la Identitat; Esperit d'Unificació.

Un col·lectiu d'artistes feministes, entre les quals hi ha la directora artística del Festival de Tardor, Francesca Corona, escriu i relata a través de diverses imatges la seva claustrofòbia des de l'arribada de l'extrema dreta a Itàlia. I el seu desig de resistir.

Com emergeix un clima feixista? Què passa just abans? I just després? Què està erosionant lentament tot l'horitzó de les dones italianes. Ho expliquen elles mateixes: "Observem tot això des de la

nostra perspectiva encarnada en dones feministes que vivim i treballem en el món de les arts i la cultura."

Soc SERGIO (Rastrelli) "i soc un veritable Feixista Napolità"

Elles ens parlen d'impotència, un sentiment que ho impregna tot. De vegades vorejan la depressió. Tenen el sentiment de ser incapaços, de no estar a l'altura de la tasca, ni com a activistes, ni com a artistes, ni com a dones i amigues.

El feixisme també és això: claustrofòbia. Un sentiment que les catalanes coneixem massa bé. En el camp de l'art contemporani a Itàlia –com també a Catalunya – sempre han/hem estat acostumades a apamar, arreglar,

esmenar, a fer molt amb poc. Vivim i treballem en llocs que ja han estat devastats, però tanmateix, l'extrema dreta també aquí vol introduir-se per aïllar-nos socialment.

Potser tothom hauria de descriure i enumerar escenes que ens han deixat una empremta duradora, que ens han afectat físicament, com a denuncia del feixime que s'instal·la a la cultura i en les nostres vides. Dels detalls, emergeix el terror.

LA QUE FALTAVA

Van Der Leyen un flirteig cada vegada més descarat amb la dreta

Ella és de dretes de tota la vida, milita en un partit de dreta i té estil dretà o sigui que com a mínim, no ha enganyat a ningú però poc a poc va perdent les formes democràtiques. Potser ho ha fet per compensar, per equilibrar una mica la senda dictatorial marcada des d'Amèrica per Trump, de Rússia per Putin, de Xina per Xi Jinping i l'Orient de Netanyahu. Faltava una personalitat dictatorial al centre d'Europa i ella sembla voler ocupar el lloc ja que la Meloni no arriba i dels titelles tipus Abascal ni se'n parla.

El que ha portat a Der Leyen ha sotmetre's a una moció de censura al Parlament Europeu i guanyar-la, és el cas del laboratori Pfizer però el

malestar entre els diputats de l'esquerra va bastant més enllà, tant en la intencionalitat com en les formes que la doctora alemanya està utilitzant.

Una llàstima i un fet significatiu el que està succeint darrerament amb les dones polítiques. No fa pas massa, quan diverses presidències mundials estaven en mans femenines, es va començar a parlar del tarannà més dialogant que estava agafant la política. Ara les incorporacions femenines als alts estaments semblen

decidides a esborrar aquests punt d'esperança.

En tot cas, nosaltres tenim molta esperança amb l'Ayuso. LLUFA per la nova generació autoritària